

Bryllupsdagen

Hun måtte trække op i alle lagene på den lange, elfenbensfarvede kjole i fed silke og tyl, da hun gik op ad trinnene til første sal. De højhælede sko havde hun efterladt for enden af trappen. Hun lyttede til sit eget hyperventilerende åndedræt, følte sig svimmel og spekulerede på, om det var for meget champagne, iltmangel eller begyndende vanvid. Det varede en evighed, inden hun nåede op til barneværelset. Sådan føltes det. Sommerbrisen fik gardinet til at blafre let og trak lyden af musik og latter fra gæsterne nede i haven med sig. Giraffen, elefanten og aben i uroen over tremmesengen hoppede op og ned i deres ophæng og så helt levende ud. Det var en dåbsgave. Hun havde selv som barn haft en lignende. Figurerne smilede mod hende og så alt for glade ud i forhold til de tanker, der drønedede rundt i hendes hoved. Rusen og glæden var brat forsvundet, som havde den aldrig fyldt hele hendes dag. Den største dag i en kvindes liv. Det var som en kortslutning i hjernen, en overophedning, for meget ikke fortjent lykke der brænder sammen, som når der bruges for meget elektricitet på én gang, og sikringen springer. Den velkendte, sødlige duft af baby lotion blev blidt skubbet hen mod hende af brisen fra vinduet. Hun inhalerede den begærligt, da hun stoppede op i døren, og følte sig et øjeblik beroliget. Der var ingen i værelset. Endelig nåede hun hen til tremmesengen. Hver bevægelse føltes som i slowmotion. Uroens ophæng vikledede sig ind i hendes elegante håropsætning, da hun bøjede sig frem over drengen. En af de mange duftende æbleblomster, veninderne havde sat i hendes hår, dalede langsomt ned som en lille hvid sommerfugl og lagde sig på hans ryg. Han lå på maven. Helt stille. Hendes hjerte hamrede og fik smykket på hendes bryst i den dybe halsudskæring til at bevæge sig i takt. Hun stod længe og kiggede ned på ham og kunne ikke se, om han trak vejret.

Dynen med motiver af lyseblå miniature biler havde han sparket af, og blenumsen strittede op i luften over de buttede lår. Den ene hækede babysok var faldet af, og hendes blik blev hængende ved den perfekte lille fod med fem velskabte små tæer. Sløvt rakte hun hænderne ned mod ham i sengen og strakte fingrene ud, som ville hun tage ham op, og var bange for, hvad hun ville få at se; så stoppede hun midt i bevægelsen ved lyden af en andens anspændte åndedræt, der blandede sig med hendes eget. Langsomt vendte hun sig om og stivnede; heller ikke skrigene kunne hun.

***

Retspsykiatrisk Afdelings moderne bygninger med rækkevis af vinduer, der genspejlede den mørke aftenhimmel og lysene fra gadelamperne, var en stærk kontrast til Gottlieb Bindesbølls smukke Psykiatrisk Hospital. I attehundredetallet tænkte man ikke så firkantet; det var ægte murerarbejde af sten i naturens farver - ikke kun grå beton med påklistrede mursten som camouflage. Ydermurene var ilagt stribet effekt i samme farve som taget, der var med hyggelige kviste og ikke bare fladt, som om arkitekterne eller bygningsarbejderne opgav, da de nåede så langt. Dengang blev det opført som Statshospital i Risskov. Kontrasten var særlig iøjnefaldende, fordi bygningerne lå lige op og ned ad hinanden kun forenet af de krogede træer på hver side af Skovagervej. Grenene lignede amputerede arme, og træerne mindede ham om vanskabte, forkrøblede hænder, der i desperation rakte op mod himlen og formentlig afspejlede de følelser, mange inden for murene kæmpede med.

Kriminalassistent Roland Benito blev mødt ved indgangen af vicepolitiinspektør Kurt Olsen.

”Sørgeligt, at det sker herude nu igen - og så er de undvegne til og med altid mentalt forstyrrede,” var hans hilsen.

Roland svarede kun med et kort nik, han følte sig selv som samme. Bedst som han havde lagt sig til rette ved siden af Irene i sengen, kom opkaldet fra Politigården. Nattesøvnen blev igen spoleret, men ikke af samme grund som de øvrige nætter, der heller ikke havde været af de bedste på grund af private problemer, og ikke mindst fordi han for nylig var hjemvendt fra Italien efter at have givet sin yngste datter bort til en mand, hvis væsen såvel som erhverv og familie han afskyede som pesten.

Inde på gangen ved afdeling R1 stødte de på retsmedicinere, Henry Leander. Han sad på hug ved siden af den døde sygeple-

jerske. Hendes hoved var akavet bøjet op ad væggen, så dødsårsagen umiddelbart kunne ligne en brækket hals. Ellers var hans indtryk kun blod. Masser af blod. Der var også blodstænk på væggen bag hende. En kriminaltekniker tog billeder af hvert eneste; de kunne afsløre, hvor både offer og drabsmand befandt sig, da drabet fandt sted. Den ledende overlæge var også mødt op og stod i passende afstand og forsøgte med korslagte arme over brystet at skjule, at hun rystede. Kunstmaleriet bag hende med glade, opløftende farver matchede ikke situationen. Hun gned fraværende sine overarme, mens hun stirrede på blodet med et fortabt udtryk i ansigtet. Kurt Olsen talte til hende og sendte samtidig Roland et opfordrende nik mod døren, der førte til gangen med personalets kontorer. Han nikkede tilbage og betragtede et øjeblik retsmedicinerens arbejde med ligsynet.

"Der er for en gangs skyld ingen tvivl om dødsårsag og mordvåben. Stump vold. Urimeligt mange slag mod baghovedet og venstre tinding." Leander løftede sin hvide latexhånd med blodplettede fingerspidser og pegede på en stenfigur, der engang havde været hvid og kunne ligne en tyk Buddha. Den lå smidt ikke langt fra liget med et skilt ved siden af, hvor der stod nr. 2; teknikerne havde haft den under behandling.

"Fingeraftryk?"

En af teknikerne i nærheden, som tog billeder af et langstrakt aftryk på glasdøren, der kunne stamme fra en blodig hånd, der var gledet ned ad glasset, så på ham og rystede på hovedet.

"De er tværet ud i blodet, desværre."

"Hvad er det?" Roland nikkede mod figuren på gulvet, der måtte være mordvåbnet.

"Det er en slags tungt stentøj. Måske noget af hospitalets kunst eller patientens eget."

"Der er flere slag post mortem," indvendte Leander.

"En komplet sindssyg handling. Men det er jo naturligt nok her. Der er vel ingen tvivl om, hvem den skyldige er," sagde

kriminalteknikeren alvidende.

Roland nikkede mut ad den ligegyldige konklusion. Tvivl var der altid. Han så igen ned på Leander.

"Hvornår foregår obduktionen?"

"I morgen eftermiddag ..." han så på sit ur ... "i eftermiddag," rettede han sig selv. "Jeg kan vist lige presse hende ind. Skal vi sige klokken femten?"

Roland nikkede og fulgte efter vicepolitiinspektøren og overlægen ind i et lille sparsomt indrettet, men lyst kontor, hvor der duftede af en mild parfume eller måske et velduftende rengøringsmiddel. *Overlæge Mai Andersen* stod der på et skilt ved døren. Hun lukkede den efter ham, gav hånd til dem begge, og præsenterede sig.

"Jeg er selvfølgelig meget chokeret over hændelsen," tilføjede hun bevæget. Hele det blege ansigt afslørede sindsstemningen, det trak nervøst i den ene mundvig. "Vi troede ikke, det var muligt at flygte herfra længere. Jeg håber, jeg kan være til hjælp." Hun satte sig bag skrivebordet, gemte nogle papirer væk i en skuffe, så på dem og førte kampberedt det kommunefarvede hår om bag ørerne.

"Så det var altså *endnu* en fangeflugt?" Bebrejdelsen var tydelig i Kurt Olsens stemme. Der var sat stor fokus på sikkerheden også fra politisk side på grund af en del rømninger, ofte af patienter der blev betegnet som farlige eller endda ekstremt farlige, når pressen skulle lave en sensation ud af det, som de jo altid skulle. Siden nytår var det lykkedes nitten fanger at stikke af. Dog havde flugterne aldrig ført til mord.

"Hvordan er det stadig muligt at flygte herfra med sikret glas for vinduerne og aflåste døre med sikre låsesystemer?" fortsatte Kurt.

"Jeg ved ikke, hvordan det kunne lade sig gøre, at Ditte blev dræbt i slusen. Noget tyder på, at hun har været ved at låse op, da det skete. Men patienterne har ikke noget at gøre der ... der-

efter er Sara løbet ned ad gangen, der fører ud på P-pladsen.”

”Uden nogen har set hende og stoppet hende? Det bør ikke kunne ske!”

”Det er vi enige om. Men vi får flere og flere meget voldelige fanger, der skal mentalundersøges og som regel efterfølgende indlægges. Det har vi slet ikke plads til. Sikkerheden bør forbedres endnu mere overalt, når den skal leve op til de krav, der stilles for at holde den slags fanger spærret inde. Det er et spørgsmål om økonomi, og ...”

Hun så hurtigt på Roland, der rømmede sig og rynkede brynerne over en undskyldning, der fortsat blev tærsket langhalm på uanset, hvilken regering der sad på magten.

”... det handler også om, at der i dag er større fokus på, hvordan vi behandler end, hvordan vi undgår det,” fortsatte hun.

”Og dermed mener du ...?”

Kurt Olsen afslog med en hovedrysten hendes tilbud om kaffe; hun pegede med et spørgende udtryk og et nik mod en termokande på skrivebordet, mens hun talte. Roland rystede også på hovedet, da det bydende blik blev vendt mod ham. Kaffen var næppe frisk, med mindre nogen lavede kaffe her sent om aftenen.

Mai Andersen hældte op til sig selv i en hvid kop med Region-Midtjyllands røde logo. Kaffen dampede ikke.

”Der er i de seneste år nedlagt mange sengepladser til de psykisk syge. Samtidig er antallet af retspsykiatriske patienter steget markant. Som jeg ser det, hænger det sammen. De manglende pladser resulterer i, at patienter fra almenpsykiatrien blot bliver skubbet over til retspsykiatrien. Oven i det kom mange af de patienter, vi har i dag, tidligere i fængsel, men det store fokus på, at en forbrydelse kan skyldes psykisk sygdom, gør, at de nu havner hos os,” fortsatte overlægen.

Kurt Olsen åbnede munden for at tage til genmæle, men Roland hostede provokerende og afbrød. Selvom politik var vice-

politiinspektørens område, så han det ikke relevant at diskutere netop nu, når det ikke gavnede sagen og spildte hans tid i efterforskningen af en drabssag og en fangeflugt.

”Den dræbte kan have været ved at låse op, siger du. For en gæst? Hvornår slutter besøgstid?” spurgte han.

Overlægen vendte blikket med et strejf af lettelse mod ham. Det var alligevel ikke så let at bortforklare endnu en flugt og et drab med manglende økonomi og ressourcer og heller ikke, at der manglede sengepladser til de psykisk syge.

”Besøg aftales individuelt forud. Vi er en specialafdeling med lukkede sengeafsnit. Men som regel slutter besøgstiden senest klokken toogtyve.”

Roland så hurtigt på sit ur. ”Havde patienten besøg her til aften?”

”Det kan jeg ikke sige sådan lige, jeg gik klokken atten, men det kan jeg finde ud af.”

”Det må du meget gerne. Kan du ellers fortælle lidt om patienten, der er flygtet, og den dræbte sygeplejerske. Ditte, ikke?”

”Jo, sygeplejersken hedder ... hed Ditte. Ditte Sandfeldt. Patientten hedder Sara Dupont. Hun blev indlagt her til afsoning for lidt over to måneder siden, det gik ellers så godt med hende, hun virkede mere rolig, så ...”

”Hun er dømt for mord, ikke?” afbrød Kurt Olsen.

”Barnemord. Sit eget. Spædbarnet var kun tre måneder gammelt og blev fundet død liggende på maven i sin tremmeseng. Sara forsøgte selvmord, hvilket senere blev brugt imod hende som endnu et bevis på skyld. Da beviserne blev fremlagt i retten, mistede hun også sin mand, Kasper Dupont, måske har I set hans navn i rulleteksterne på tv-skærmen? Han er kameramand på DR. Man mente først, at det var vuggedød. Sara arbejdede som sundhedsplejerske, så man skulle ellers tro, hun vidste alt om, at man ikke bare lægger sin baby til at sove på maven.”

Et billede på skrivebordet af en pige omkring toårsalderen,

som lignede Mai Andersen så meget, at man ikke var i tvivl om moderskabet, afslørede, hvor hun selv havde den viden fra.

"Sara bliver ved med at erklære sig uskyldig og skyder skylden på alle andre - sågar sin mand - men det har noget med hendes psykose at gøre. Tvangstanker og paranoia." Mai Andersen talte hurtigt og stakåndet, og de små nip til kaffen virkede mere som nervøsitet end som kaffelyst. Koppen dirrede let i hendes hånd.

"Vil du betegne hende som farlig?"

Overlægen rystede langsomt på hovedet og satte koppen fra sig, mens hun samtidig så ud, som om hun overvejede en mulighed, hun ikke selv havde tænkt på.

"Nej, ikke før det vi nu har set. Hun var ellers kun til fare for sig selv, men drabet på sygeplejersken og flugten viser tydeligt, at hun ikke var i den bedring, vi troede. Tværtimod."

"Altså farlig," nikkede Kurt Olsen.

"Sådan vil pressen helt sikkert fremstille hende," svarede Mai Andersen næsten fortabt.

"Kunne sygeplejersken ikke have tilkaldt hjælp?" spurgte Roland.

"Jo, hun kunne have trykket på alarmknappen, vi altid har på os, så var der kommet hjælp med det samme, men hun nåede det åbenbart ikke. Hun har slet ikke været forberedt på, hvad der skete, tyder det på."

"Har hun været her længe?"

"Ja, hun var en af de yderst erfarne. Hun har arbejdet her i over ti år."

Roland rejste sig. "Hvem var Sara Dupont mest knyttet til her på afdelingen? Nogen vi kan tale med."

"Af de indlagte, mener du?" Overlægen rystede på hovedet med et blegt påtaget smil. "Der er ingen, I kan få i tale her. De fleste afskyr politiet og vil helt sikkert nægte at udtale sig. Jeg ved det fra de andre flugter, vi har haft."

"Altså taler du af stor erfaring," mumlede Kurt Olsen næsten

uhørligt uden de store varme følelser i stemmen og rejste sig også.

Mai Andersen så glædesløst efter dem og fulgte dem ikke ud.

Roland og Kurt Olsen fulgtes ad op i elevatoren på Politigården. Der var dyb tavshed mellem dem.

”Vidste du, det var hende?” spurgte Roland, inden elevatordøren åbnede.

”Ikke med sikkerhed. Hun er jo ikke den eneste, der har fået en behandlingsdom.”

”Men en af de få kvinder. De fleste er jo mænd. Hvilke beviser blev fremlagt?” Rolands tanker var igen hos Olivia, der skulle føde om to måneder. Hvordan ville hans lille pige klare selv at blive mor?

”Obduktionen viste, at der var mærker i barnets nakke, ansigtet var blevet presset ned mod puden, til vejtrækningen ophørte. Det skete tragisk nok på Sara Duponts bryllupsdag, der blev holdt i parrets eget hjem blandt nær familie og venner.”

”Og hvordan kunne man vide, at det var hende og ikke en af bryllupsgæsterne?”

”Paradoksalt nok hendes vielsesring. I ringen var der indgraveret et hjerte og indsat tre små diamanter; den havde fremkaldt de mærker, der var presset ind i huden i barnets nakke tydelige nok til, at der ikke var tvivl. Ringen må have drejet sig på hendes finger, og det afslørede hende. Senere blev hun fundet livløs i haven. Hun havde forsøgt at skære pulsåren over.”

Roland huskede, det havde været kriminalassistent Morten Holsteds sag, der var altid snak i kantinen, når det drejede sig om barnemord og i særdeleshed, hvis det var et forsvarsløst spædbarn.

Februar, et år og syv måneder tidligere

Skinnende, smilende, hadefulde eller nysgerrige fremmede øjne stirrede på hende i mørket fra runde, ovale eller mandelformede huller, nogle af dem omgivet af glimmer, guld eller kunstfærdige mønstre. Folkemængden skubbede og klemte, så hun ikke kunne få vejret. Sin egen maske havde hun for længst tabt. Klædedragter, der mindede om en svunden tid, og store hatte slog deres ru stof op i hendes ansigt. I eftermiddags havde hun været skræmt af de mange flaksende duer her på Marcuspladsen, alt med fjer gav hende åndenød, efter hun som barn så Hitchcocks skrækkfilm *Fuglene*. Derfor brød hun sig heller ikke om en lilla fjermaske, der lignede to fuglevinger med skæve, lurende øjne i midten, der kom alt for tæt på hendes intimsfære. Alle var alt for tæt på. Hun var endt midt i et optog og hev efter vejret, men åndede lettet op, da hun mærkede Kaspers hånd gribe sin og trække hende ud af den pulserende flok af skrigende, larmende og syngende italienere og nok flest turister som hun selv.

”Lad os gå tilbage til hotellet og tage en godnatdrink i baren, ikke?” Hans stemme kunne næsten ikke overdøve larmen, men hun opfangede alligevel ordene, de var de eneste, der blev råbt på dansk. Den var hun mere end med på og masede sig igennem mylderet villigt trukket frem af en hånd, hvis ejermand hun ikke kunne se i menneskemængden, men som hun kendte så godt: hudens overflade, det varme faste greb og trygheden. Så kom der luft, og lyset fra vinduerne i hotellets reception var en hel befrielse at se. De småløb leende op ad trappen, som søgte de ly for en voldsom tordenbyge. Baren var næsten lige så propet med mennesker som Marcuspladsen og gaderne, men Kasper fandt et ledigt bord i et hjørne, hvor hun lettet sank ned i en behagelig sofa, mens han hentede noget i baren. Hun tog skoene

af og gned den ene af sine ømme fødder; de dunkede begge og var svulmet op, så de nye italienske sko, hun bare ikke kunne modstå i en modebutik, pludselig virkede tre numre for små. Det var en velsignelse at få dem af og mærke det kolde marmorgulv mod fodsålerne.

Kasper rakte glasset med Sambuca til hende med et træt smil efter næsten en halv time i en kilometerlang kø ved bardisken. Hun tog imod det og indsnusede anisduften. Hun var faldet for den vandlignende likør i løbet af den uge, de havde været på ferie i Venedig netop for at opleve maskeballet, som de nu var flygtet fra.

"Jeg sagde jo, du ikke skulle tage de stiletter på, Sara," bebrejdede han hende med en mands snusfornuftige undren-sig-overkvinder hovedrysten og satte sig ved siden af hende.

"Jeg ved det godt, men vi er jo i Italien, ikke. Jeg vil ikke falde helt ved siden af. Folk er så elegante her."

"Nåh, nu ikke alle - og da slet ikke turisterne. Det er jo også karneval, så pyt." Han smilede og tog en stor slurk af sin øl. Han brød sig ikke om likør.

"Jeg tabte min maske, den var ellers så flot."

"Vi køber bare en ny i morgen, det kan sagtens nås, inden vi skal med flyet. Det er jo ud af vagten allerede til middag, så vi har ikke andet at lave, inden vi skal køre til lufthavnen."

Hun lænede sig tilbage og slappede endelig af med hans arm mod sin nakke, liggende her mod hans bryst var der intet at frygte, end ikke masker eller fuglevinger.

"Hvem mon kom på den idé, at man skal klæde sig ud og feste på den her måde?" Kasper beundrede et par kvindelige bargæster med flotte parykker og håndholdte masker, som de gemte øjnene bag. De lignede gengangere fra barokken.

Sara smilede, hun havde læst på lektien i en turistbrochure og havde lyst til at brillere lidt efter nederlaget til aftenens maske-rade, der ikke var gået helt som forventet. Det var ikke meningen,

de skulle blive væk fra hinanden, og hun vidste, at det var hendes skyld, det var sket. Hendes nysgerrighed havde trukket hende væk fra Kasper. *Curiosity killed the cat* plejede han skælmisk at advare hende, når hun forsvandt for ham.

"Traditionen går helt tilbage til det elvte århundrede og hører tæt sammen med Venedigs historie. Dengang var det meget normalt, at man skjulte sin identitet bag masker, når man slog sig løs i byen."

"Så ægtefællen ikke opdagede det?"

"Måske også det, men mest for at udligne sociale skel og andet, der ellers kan sætte en person uden for netværket. Man kunne gemme sig og udgive sig for at være en anden end den, man var."

"Datidens Facebook?"

"Ja, på en måde." Hun lo, da hun så, at han havde taget sin maske på igen. Den var ikke så smuk, som hendes havde været, men heller ikke én af de uhyggelige, som han ellers ville have købt. Det nåede hun at forhindre. Der var noget trist over den, der fik hans smilende øjne, som kiggede ud på hende fra de overdrevet mandelformede øjenhuller omgivet af glimmerguld, til at virke helt forkerte til udtrykket og den mutte, røde mund. Der var malet en sort tåre på den ene kind.

"Kan vi også nå at besøge museet Ca' Rezzinoci i morgen, her kan man se rokokomaleren Pietro Longhis malerier fra hverdagen dengang, hvor både mænd og kvinder bar den kendte hvide Bauta maske, den, jeg synes, er så uhyggelig. Den minder mig om *Døden i Venedig*."

"Du ser for mange film, min skat. Hvor ligger det museum?" spurgte han med indelukket stemme på grund af masken.

"Det er vist i et af palæerne ved Canal Grande."

"Det kan vi sikkert godt nå."

De sad uden at tale sammen et stykke tid opslugt af at se på folk. De fleste var klædt ud i flotte eller sære kostumer.

"De to piger derovre er danskere. Det er ellers ikke mange

danskere, vi har mødt. Den ene kommer endda også fra Aarhus," sagde Kasper henkastet, og hun prøvede at følge hans blik. De sad ved baren et lille stykke fra dem og havde begge masker på.

"Hvor ved du det fra? Har du snakket med dem?"

"Ja, med hende den lyshårede da jeg stod i kø ved baren."

Sara skjulte et lille smil.

"Selvfølgelig med hende den lyshårede."

"Hvad mener du med det?"

"Nårh, det ville bare have undret mig, hvis det var brunetten, du var faldet i snak med. Mænd og blondiner, du ved."

Hun sagde det uden jalousi, for hun stolede på Kasper. De havde kendt hinanden, siden de var børn, og barndomsvenskab bet havde lige så stille udviklet sig, som de voksede op kun adskilt et par år, hvor Kasper boede i udlandet i forbindelse med sine studier. Da han vendte tilbage til Aarhus, havde de for alvor dannet par og flyttede ind i en lille toværelses på Trøjborg. Da hun fik job som sundhedsplejerske og Kasper som kameramand på DR, købte de et hyggeligt lille hus lidt uden for True. Børn og ægteskab havde endnu ikke været på tale, men Sara ventede tålmodigt og uden at presse ham.

"Det var nu hende, der kontaktede mig og ikke omvendt. Hun må have hørt, at vi er danskere. Hun spurgte, om jeg var fotograf, fordi jeg havde den store kamerataske over skulderen, og da jeg svarede, at jeg er kameramand for tv, blev hun straks tændt."

"Godt scoretrick!" Hun sendte ham et spydigt blik og nippede til Sambucaen.

"De unge i dag vil partout være kendte, sådan er det bare. Det betyder ikke en skid, om de har talent eller ej. Kendt i dag, glemt i morgen. Se bare, hvor populære programmer som X Factor, De unge mødre, Paradise Hotel og Singleliv er. Det er en nem og hurtig måde at blive celebrity på, som ikke kræver for meget hjerne - tværtimod."

Sara kastede igen et blik op på de to unge piger i baren, der nød de italienske baristaers opmærksomhed. De hviskede hemmelighedsfuldt sammen og fniste. Hun spekulerede på, om de mon rejste alene eller sammen med deres forældre. Om de var søskende eller bare veninder. Måske havde de lige mødt hinanden.

"Du kan nok ikke generalisere her, Kasper. Gav du hende så en chance for at stille op foran dit kamera?"

"Jeg så hende dårligt. Hun har jo maske på, det er ligesom ikke nok blot at være blondine. Hvem ved i øvrigt, om det er en paryk? Og det der kan du altså godt glemme, min ven. Hvorfor tror du, jeg faldt for dig?" Han tog en af hendes lange, kobberfarvede hårlokke mellem sin fingre og kildede hende drillende i øret med den. "Måske foretrækker jeg rødhætter."

Hun smilede og vidste det jo godt.

Det tyndede ud i baren, som natten skred frem. De fleste forsvandt ud i nattelivet. Kasper havde lige hentet espresso i baren, da de to danske piger halvfulde og smågrinende gik fordi deres bord på vej ud. Pludselig stoppede den ene op. Hun tog sin maske af og rakte den hurtigt til Sara. "Den må du få, jeg er træt af den," sagde hun, inden den anden pige trak hende væk. Sara nåede lige at se, at det var blondinen, der forærede hende sin maske, inden de forsvandt i mylderet udenfor.

"Den er da fin, så behøver vi måske ikke at købe en ny til dig i morgen?"

"Jeg vil nu gerne vælge én selv, men den er da okay, den her."

Det var en sølvmaske med flot mønster i guld og glimmer, rundt om øjnenes øverste kant var en række sten, der lignede diamanter, munden var sensuel og malet sort. Kasper hjalp med at binde båndet bag hendes hoved. Masken duftede svagt af blondinens parfume. Hun lænede igen hovedet tilbage mod hans arm. På en eller anden måde var det ret behageligt at gemme sig, det var lidt som om, hun helt glemte, hvem hun var.

Sara følte sig en anelse beruset, da hun kom ud fra badeværelset. Sambuca slog hårdt, fordi det smagte så uskyldigt. Anissmagen var ikke forsvundet, selvom hun havde børstet tænder. Kasper lå i sengen og ventede på hende.

”Tag masken på,” kommanderede han. Han havde ikke taget sin egen af.

”Vi skal vel ikke sove med dem på?”

”Nej! Vi skal absolut ikke sove.”

Hans øjne skinnede inde i masken, mens hun bandt sin på uden at skynde sig, så han fik rigelig tid til at se på hendes krop gennem den tynde natkjole. Det var, som om de elskede på en helt anden måde her i Venedig. Meget mere intenst. Mere frækt. Måske var det bare feriestemningen, der gjorde det. At de havde tid til hinanden, og at bekymringerne var efterladt i Danmark. At elske med masker på var endnu et pirrende ferieminde. Hun var mere fri, end hun plejede, og hun mærkede tydeligt, at Kasper nød den nye side af hende.

Lyden af skrigende sirener vækkede hende. Først vidste hun ikke helt, hvad hun hørte, og hvor hun var, men da hotelværelsets orange interiør, som Kasper fandt afskyeligt, blev tydeligere, mens øjnene vænnede sig til mørket, gik det hurtigt op for hende, og hun undrede sig endnu mere over sirener i en by uden biler. Smagen af Sambuca var stadig ikke forsvundet. Hovedet dunkede, hun tog sig til det, som ville hun mærke, om det virkelig var blevet mindre, så hjernen var i pres. Hun havde lyst til at vække Kasper, men nænnede det alligevel ikke, i stedet vred hun sig forsigtigt ud af hans arm, listede op af sengen og skilte de tunge gardiner en anelse. Fra vinduet på Albergo San Marco var der udsigt ned til kanalen og en lille bro. De blinkende blå lys på politibåden kastede et spøgelsesagtigt lys ud i disen, der lå let hen over vandoverfladen. Det var endnu ikke lyst. Hun kneb øjnene sammen, men kunne ikke se, hvad der foregik der-

nede. Nogle nysgerrige havde samlet sig om stedet. Uden at støje for meget åbnede hun skabet, tog sin jakke på over natkjolen og stoppede de bare fødder ned i et par sandaler. Kasper vendte sig i sengen. Hun ventede, til han trak vejret roligt igen, gik stille ud ad døren og løb ned ad trapperne. Morgenens dis smøg sig som kolde tunger om hendes fødder og op ad de bare ben. Luften var krydret med en svag duft af saltvand og tang, der her dagen derpå gav hende kvalme. Den lille flok, hun langsomt nærmede sig, stod helt henne ved kanten af kanalen. Flokken var stille, nærmest som lammet eller forstenet. Nogen bagfra skubbede hende fremad, og ufrivilligt var hun pludselig i forreste række. En politimand holdt hende tilbage, men hun nåede at se en anden bag ham lukke lynlåsen på en sort ligpose, nåede at se en blodig masse under blondt hår, der virkede mørkt, nærmest gulligt, fordi det var vådt og klistrede sammen i plamager af det snavsede vand. Betjenten skubbede igen de forreste længere tilbage og råbte noget på italiensk, som hun ikke forstod. Hun sansede næsten ikke, at der blev taget hårdt fat om hendes skuldre, alligevel gav hendes kolde krop et sæt af skræk over berøringen. Kasper stod bag hende.

”Hvad sker der?”

”De ... har fundet en pige i kanalen; hun ... er død.” Hendes stemme hakkede af kulde og forfærdelse. Kasper vendte sig og talte engelsk med et par bag dem, hun hørte ikke efter opslugt af at kigge efter politibåden, der sejlede bort i den smalle kanal og lavede kølvand, der gav problemer for morgenens første gondoler. En tom plastik colaflaske havde klumpet sig sammen med en krøllet cigaretpakke, ispapir og cigaretskod og slog imod den algegrønne mur ved broen kastet frem af bølgerne, som om de prøvede at presse affaldet op på land igen; tilbage til dem der havde smidt det.

”Kom, lad os gå. Det er for koldt. Kom nu.” Kasper havde igen fat om hendes skuldre. Hun fulgte svag og afmægtig med ham

tilbage til hotellets trappe. Det var første gang, hun så et dødt menneske, og ansigtet havde været væk. Smadret.

"Hvad sagde de, dem du snakkede med?" Stemmen sitrede.

"De vidste ikke så meget, men en af dem mener, det er en dansk pige, måske en af dem fra baren i aftes. Hun må være faldet i kanalen. De var jo også ret berusede begge to. Forfærdeligt."

"Hvad så med hende den anden pige?"

Kasper trak på skuldrene.

Hotellet var også som forstenet. Der var ikke den sædvanlige larm fra køkkenet og klirren med kopper fra spisesalen, som ellers plejede at vække dem på denne tid af morgenen. De blev enige om at begynde med kuffertpakningen, da ingen af dem kunne sove. Hun stoppede den bærbare i sin håndbagage. Der var ikke trådløs internetadgang på værelserne kun i fællesområderne, og det kostede ti euro per time. Kaspers ansigt havde strålet, da hun brokkede sig over det, men så måtte han bare undvære hende, når hun forsvandt med den bærbare under armen. Facebook-vennerne ville blive skuffede, hvis de ikke blev opdateret med daglige referater og direkte billeder fra turen. Hun havde lovet dem det.

"Har du set min taske, Kasper?" Hun ledte mere og mere desperat, forvirret og rystet, da den ikke stod på stolen inden for døren, hvor hun plejede at sætte den, og heller ikke var at finde andre steder på værelset, der ellers var ret overskueligt.

"Næh. Havde du den egentlig med tilbage fra baren?"

Hun prøvede at huske, da de gik tilbage til værelset sent i nat. Havde hun ikke haft tasken med sig? Havde hun bare ladet den ligge i baren? Det hele stod i svage tåger. Sambuca tåger. Normalt gik hun ikke ret meget med taske, så at hun havde glemt den, ville ikke være så mærkeligt.

"For fanden! Hvor dum kan man være!?" udbrød hun og slog ærgerligt ud med armene.

"Det er jo, hvad der kan ske. Du var vist heller ikke helt dig selv i nat. Den maske gjorde nu noget ved dig." Der var påtaget bebrejdelse i hans blik, men hun kunne mærke, at også han var rystet over episoden foran hotellet.

Masken! Hun stirrede på den på sengebordet. Det var den døde piges maske. Hun var næsten sikker på, det var hende, hun havde set i ligposen, selvom hun ikke havde set hendes ansigt. Pludselig var den mere uhyggelig end de hvide Bauta masker. Et endnu større minde om døden i Venedig.

"Hvordan kan du spøge med den maske, Kasper. Den var hendes! Det var hende, jeg så ... død."

"Så du den døde pige?"

Hun nikkede og kunne mærke panikken prikke under huden. Kasper lagde hurtigt nogle sammenlagte skjorter fra sig i sin kuffert og tog om hende.

"Hvorfor gik du også derned, skat? Hvorfor vækkede du mig ikke? Det med katten, du ved."

Hun prøvede forgæves at sende ham et smil.

"Vi kendte hende jo ikke, Sara. Og hvad kan vi gøre?"

Hun gemte ansigtet mod hans skulder. "Hvad så med min taske?" mumlede hun ned i T-shirtens bløde bomuldsstof, der duftede af Kasper. Klamrede sig til ham og til noget, der kunne få hendes tanker væk fra synet af den døde.

"Jeg løber ned i baren og hører, om de har fundet den. Havde du noget af værdi ud over kreditkort, som vi må spærre, hvis den er væk?" spurgte han.

Hvad var der i tasken? Det hele kørte rundt som en centrifuge inde i hendes hoved.

"Det tror jeg ikke, jeg ... jo! Mit pas! Vi havde jo lige fået det tilbage fra receptionen. For pokker, mit pas er i tasken!"

"Vi finder den," lovede Kasper.

***

Kasper Dupont havde virket aggressiv, lige siden de trådte ind ad hans hoveddør tidligt om morgenen og udspurgte ham, om han vidste, hvor hans kone opholdt sig. Måske lød det også, som om de mistænkte ham for at holde hende skjult, men var det så en helt forkert mistanke? Hendes forældre havde ikke set hende, de havde end ikke hørt, at hun var flygtet fra Retspsykiatrisk. De talte ikke længere med deres svigersøn efter det, der var sket. At han ikke troede på Sara og ikke støttede hende, var morens forklaring på sin datters sammenbrud; selvfølgelig havde Sara ret, når hun sagde, at hun ikke havde dræbt sin lille søn. Hun elskede ham over alt på jorden.

Mens Isabella Munch, afdelingens eneste kvindelige betjent, prøvede at få manden til at falde til ro efter et vredesudbrud, der kom helt bag på Roland, kiggede han på billedet af sønnen. Et vellykket portrætfoto der stod i en Montana reol med så mange rum, at den mindede om en labyrint. Drengen var i lyseblå trøje med små hvide kaniner og havde babyers specielle dybe blå øjenfarve, og fotografen - sikkert faren selv - havde fanget et specielt blik, der strålede af nysgerrighed og uskyld. Rolands mellemgulv trak sig sammen; hvordan overlevede forældre at miste et barn i den alder? Var det ikke tortur at have sådan et billede stående fremme? Var alle minder værd at bevare? I et andet rum i reolen var et fotografi af Sara og Kasper. Det var ikke sat i ramme, men stod lænet op ad en sølvfarvet veneziansk maske med guld og glimmer, som om det var stillet der for længe siden og glemt. Parret sad tæt sammen i en gondol med Ponte di Rialto i baggrunden, et kæmpe banner hang midt på broen. Teksten kunne ikke læses på grund af afstanden, men han kunne lige ane et billede af to masker, så han gættede på,

at turen til Venedig var foregået under maskeballet. Sara lænede sit hoved ind mod Kaspers skulder, så broen var synlig bag dem. Hendes hår skinnede som kobber i sollyset. Roland mindedes, da Irene havde stået der i broens øverste buegang og vinket ned til ham. Hun brød sig ikke om at sejle dengang; hun ventede Rikke og døjede meget med kvalme. Han selv havde siddet i en voldsomt vuggende gondol nede på kanalens beskidte vand og vinket tilbage. De havde ikke siden været i Venedig, og nu vendte de måske aldrig tilbage, som de ellers havde svoret dengang. Irene blev helst hjemme og inden døre, hvor hun var sikker på, hun kunne komme frem med kørestolen.

I de fleste andre rum i reolen var der bøger. Mest faglitteratur om fotografering, kameraer og børnepasning. Intet bryllupsbillede konstaterede han. Nogle minder *var* altså ikke værd at bevare.

Kasper Dupont havde sat sig i en beigefarvet hjørnesofa og var faldet lidt til ro. Armene var demonstrativt lagt over kors på brystet. Ansigtet sammenbidt. Afvisning eller afmagt.

"Du er fotograf, ikke?"

"Har været. Nu er jeg kameramand. Men hvad har det at gøre med ..."

"Hvornår gik turen til Venedig?" afbrød Roland.

Kasper så uforstående på ham, som om han virkelig havde glemt billedet i reolen.

"Nå, det. Det er over et år siden ... februar måned. Til maskebalen. Hvorfor spørger du om det?"

"Billedet," svarede han med et hovedkast mod det. "I ser lykkelige ud."

"Det var vi også. Dengang. Hvordan kunne hun flygte? Hvor kan hun være? Jeg sværger, at jeg ikke hverken har set hende eller hørt fra hende."

"Isabella har helt ret. Vi anklager dig selvfølgelig ikke for noget. Vi skal bare have fundet Sara, det er vores eneste opgave.

Men du ved altså ikke, hvem Sara måske kan være hos? Nogen hun har fuld tillid til, og som ikke vil afsløre hendes gemmested?"

"Nej, der er ingen. Alle vendte hende ryggen, da hun ... da William døde."

Roland nikkede og satte sig ved siden af ham. Isabella stod foran dem også med armene korslagt som i en indbyrdes magtkamp - eller et punktum efter opgøret. Han kunne se på hendes kropssprog, at Kasper Dupont ikke var hendes kop te. Han virkede også en smule arrogant situationen taget i betragtning, men Roland vidste af erfaring, at en del attituder i sådanne kriser kunne blive fejlfortolket og ofte kun dækkede over én ting: sårbarhed. Forsøget på at skjule den.

"Kan du fortælle lidt om den dag, det skete?"

"Hvorfor det? Det har jeg været igennem nu i flere måneder. Et rent helvede. Det ene forhør efter det andet. Og det ændrer jo ikke på, at William er død, at hans egen mor ..."

Kasper knyttede hænderne, så knoerne blev hvide. Han var nået dertil, hvor sorgen var blevet til vrede. Dybt had til den der myrdede hans søn. At hun viste sig at være den kvinde, han elskede og netop havde giftet sig med, måtte sætte mange modstridende følelser i gang. Roland forstod hans frustration og aggressivitet.

"Hvem fandt William?"

"For ti tusinde gang, det gjorde barnepigen."

"Barnepigen? Og hvem er hun?"

"En ung pige, der har hjulpet os. Hvorfor rode op i det her igen? Er det ikke Sara, I skal finde?" Kaspers stemme lød med ét så træt og modløs, at Roland så i øjnene, at han var nødt til at gemme sin nysgerrighed til den gamle sag. Han kunne læse om den i rapporten på Politigården.

"I har mange smukke ting."

Kasper så igen underligt på ham. "Meget er fra mine rejser i

udlandet, men Sara kunne godt lide nips, hun ..."

"Du mangler vel ikke en hvid Buddha? En figur i stentøj?"

"Buddha?" Kasper så først ud, som om han ikke anede, hvad Roland talte om, så nikkede han pludselig. "Det var en, Sara fik af sin veninde, da hun ventede William ... de var begyndt at dyrke yoga og meditere sammen, og figuren blev en del af det ... ritual. Hun fik den med sig, mener jeg ..."

"Hvad hedder den veninde?"

"Lærke Bendixen."

"Er der ellers andre af Saras veninder, du synes, vi skulle prøve at tale med?" Isabella havde også kapituleret, stemmen havde fået en klang af medfølelse - lidt modvillig ganske vist.

"Der er to, hun så meget engang. Lærke og Freja. Lærke var hun mest knyttet til."

"Har du adresserne?"

Kasper rejste sig nødtvunget og gik op ad trappen til første sal. Isabella satte sig ved siden af Roland.

"Jeg bryder mig altså ikke om ham. Det er hans kone, han taler om, for pokker. Hvad nu, hvis hun virkelig er uskyldig, som hun siger. Hendes eget barn! Burde han ikke stole på hende? Han er så ..." begyndte hun hviskende.

"Din mening om manden er uden betydning, Isabella. Du er professionel ... konen har to mord på samvittigheden, så man kan vel ikke bebrejde ham ... og kom nu ikke her igen med din forklaring om kvindelig intuition."

Isabella nåede kun lige at åbne munden til svar, så var Kasper tilbage med en notesbog. Han bladrede frem og tilbage og gav dem både adresser og telefonnumre på de to veninder.

"Men jeg tror ikke, nogen af dem skjuler Sara. De endte med at være fjender. Hvem vil også hjælpe sådan en mord ... mor?"

Roland rejste sig. "Har du noget imod, at vi ser os lidt om, inden vi går?"

Kasper Dupont slog teatralsk ud med armene. "Det er I vel-

komne til. Jeg skjuler hende i hvert fald ikke.”

Roland nikkede til Isabella, der hurtigt forsvandt op ad trappen, som Kasper lige var kommet ned ad.

”Det gør mig virkelig ondt med din søn,” sagde Roland, da de var blevet alene. ”Jeg kan forstå, at det skete på jeres bryllupsdag, mens huset var fyldt med gæster.”

Kasper Dupont så ud ad vinduet ud i en forsømt og tilgroet have, eller måske var det en af den slags moderne haver, hvor naturen selv får lov at bestemme, og alt vokser vildt og ukontrolleret. Som moderne børneopdragelse også var ved at tangere. Derude havde bryllupsfesten sikkert fundet sted. Eller også var det der, de fandt hans brud med overskåret pulsåre.

”Sara var så lykkelig den dag, jeg forstår ikke, hvad der skete. Hun havde været nervøs for at skulle være mor, selvfølgelig. At have det store ansvar for et andet lille menneske, der er totalt afhængig af én. Men det er vel alle førstegangsfødende? Jeg var det sgu selv. Det lyder selvfølgelig underligt, når Sara er sundhedsplejerske, men ét er at rådgive andre om børnepasning, noget andet er at være den, ansvaret ligger hos. Hun vidste om nogen, hvad der kunne gå galt. Men der var slet ikke tale om fødselsdepression. Og at hun nu har myrdet igen. En sygeplejerske! Jeg kendte hende jo slet ikke!”

”Du tvivlede på hendes skyld i begyndelsen? Dengang der var mistanke om vuggedød?”

Kasper vendte blikket mod ham. Ud fra udtrykket i øjnene bedømte Roland, at Isabella tog helt fejl i sin vurdering af manden.

”Jeg vil indrømme, at det aldrig faldt mig ind, at Sara kunne gøre den slags. Hun elskede ham jo. Hun elsker alle børn. Hvis ikke hun havde prøvet at tage sit eget liv efterfølgende, hvis ikke beviserne havde været så klare, hvis ikke hun havde myrdet endnu et menneske for at flygte, så ...”

”Men hun nægter sig jo skyldig i Williams død. Havde hun

intet alibi, der kunne bevise den påstand? Det var jeres bryllupsdag med gæster i huset.”

Kasper rystede på hovedet og klemte læberne sammen til en blodløs streg. I det samme kom Isabella småløbende ned ad trappen, hun trak på skuldrene mod Roland og havde ikke fundet noget, der beviste, at Sara opholdt sig i huset.

”Så vil vi ikke opholde dig længere, men du må endelig ringe, hvis hun kontakter dig, eller der er andet.” Han rakte Kasper Dupont sit visitkort og fulgte efter Isabella ud.

Der var ingen hjemme i rækkehuset på Møllevangs Allé, hvor veninden Lærke Bendixen boede, men naboen, der var i færd med at formklippe en høj busk til en spiral, der mindede om en gigantisk proptrækker, fortalte dem uden opfordring, at *hun* holdt foredrag inde i Scandinavian Congress Center. *Han* var vist taget af sted for at hente børnene i børnehave og skole.

”Flot klipning,” roste Roland som tak.

”Det er min største lidenskab. *Topiary works*, som det hedder i fagsprog, jeg har i mange år ...”

Manden kunne sikkert tale om klipning af buske og træer resten af deres dag og natten med. Han var lige typen; manden på pension mens konen stadig var i arbejde. Synd, han ikke har en større have, tænkte Roland, inden han afbrød ved at takke igen og smække bildøren hårdt i. Isabella prøvede at skjule et smil.

”Kører vi direkte til Kongrescentret, eller venter vi, til Lærke Bendixen kommer hjem?”

”Jeg synes, det kunne være interessant at høre, hvad Sara Duponts bedste veninde holder foredrag om,” svarede Isabella og trak sikkerhedsselen hen over sig.

”Okay, det var også min tanke. Bare det ikke er om *Topiary works*,” mumlede Roland, inden han startede bilen og bakkede ud af indkørslen med et sidste blik på den dybt koncentrerede

havemand over hækken.

”Det er da en flot lille have, han har. Hvad har du egentlig imod haver, buske - eller havemænd måske?” spurgte Isabella med slet skjult morskab. Hun tog et par mørke solbriller på. Solen var brudt igennem skylaget og blændede mod rækkehusenes hvide mure. Roland hadede, når han ikke kunne se folk i øjnene, men i stedet så sit eget spejlbillede. Han svarede ikke. Sandheden var ærlig talt dårlig samvittighed. Det havde altid været Irene, der tog sig af haven ved villaen i Højbjerg, der var hendes barndomshjem, nu var den blevet hans ansvar alene, og han havde aldrig været til havearbejde. Græsset var alt for langt, der skulle luges i bedene og buske og træer beskæres. Efteråret var en travl tid for havefolket. Han kunne selvfølgelig foreslå Irene en naturlig have, der voksede vildt som Duponts, men det ville hun aldrig gå med til. Velplejethed og rene linjer var mere hende. Han frygtede løvfaldet, der ville komme snart, selvom de mange visne blade selvfølgelig kunne skjule hans forsømmelse. Men Irene så den. Hun sad tit og kiggede ned på haven fra første sals vindue, men hun sagde ingenting. Han måtte bare tage sig sammen og komme i gang, ikke have så ondt af sig selv, men mere af Irene der gerne ville arbejde i haven, men fysisk ikke kunne.

Det var Isabella, der først fik øje på skiltet, der viste vej til lokallet, hvor Lærke Bendixen holdt foredrag. Roland tog en af brochurerne, der stod i sirlige rækker i en holder foran døren, og læste overskriften: *Vi har flere personligheder* og underteksten *Personlighedsspaltning er IKKE skizofreni. Foredrag ved psykoterapeut Lærke Bendixen.*

”Åh nej, ikke en af de der selvbestaltede terapeuter,” sukkede han og stak brochuren tilbage i holderen.

”Hun er vist mere end det. Hun har taget en treårig uddannelse på Akademiet for Psykoterapi i København og har arbejdet to år som selvstændig terapeut. Det står på bagsiden.” Isabella

foldede brochuren sammen, stoppede den i lommen på læderjakken og åbnede forsigtigt døren ind til lokalet. Der var mørkt derinde. Skiftende farverige billeder med søjler, tal og diagrammer blinkede på et projektorlærred. Lokalet var ikke fyldt op, og Roland og Isabella satte sig på de første ledige stole lige inden for døren. Kun få vendte sig om og så på dem, men de var hurtigt koncentrerede om foredragsholderens rolige, dybe stemme igen.

”Som diagrammet her viser, så får hver tiende psykiatriske patient i USA diagnosen DID. Ofte skyldes sygdommen traumer i barndommen, som regel seksuelt misbrug, men en ny teori er, at også raske mennesker skifter identitet. Det er simpelthen en nødvendighed at have flere personligheder for at tilpasse sig nutidens skiftende hverdag.”

Roland sank en ekstra gang. Han var selv opdelt i to personer; Roland på arbejde og Rolando i sit private liv.

”DID er en af de mest omdiskuterede psykiatriske diagnoser, fordi den ofte knyttes sammen med kriminalitet. Siden den blev kendt som en psykisk sygdom, har flere forbrydere benyttet sig af diagnosen og erklæret, at de ikke kunne stilles til ansvar for deres handlinger. Disse tilfælde kaldes pseudogenisk DID.”

Lærke Bendixen havde fokus på nogle papirer foran sig. Hun tog et par moderne briller på, mens hun læste et kort næsten ubemærket øjeblik og vendte igen blikket mod lærredet, da et nyt billede af en kvinde med langt hår, lilla tørklæde og et sympatisk smil, der også nåede øjnene, tonede frem.

”Simone Reinders fra King’s College i London mener, at der findes flere typer. For eksempel er Pseudogenisk DID betegnelsen for sygdommen hos personer, der kun foregiver at have den. Hun mener, at DID er en sygdom, som både behandlere og det juridiske system skal kunne se forskel på. Simone Reinders ledede i 2003 et DID-forsøg, hvor hun ved hjælp af PET-skanninger påviste, at DID-patienter behandler traumatisk materiale forskelligt i hjernen alt efter, hvilken personlighedstilstand de er i. El-

leve kvindelige patienter var med i forsøget. Alle kunne med hjælp fra en terapeut skifte mellem deres to personlighedstilstande. Den ene personlighed huskede traumatiske erindringer, som den anden var uvidende om. Forsøget viste altså, at mennesker, der lider af DID, har forskellige identiteter, der hver især kan have adgang til forskellige erindringer.”

Billedet af den kvindelige forsker forsvandt, og der blev mørkt i lokalet, lige indtil lamperne i loftet tændte og fik tilhørerne til at knibe øjnene sammen. Lærke tog brillerne af og så ud over sit publikum. Hun kunne det her; Roland følte, at hun så direkte på ham, sådan følte sikkert alle i lokalet. Det var kendetegnet på en rutineret foredragsholder.

”Personlighedsspaltning bliver brugt - og misbrugt - i filmens og litteraturens verden. Alle husker vel Robert Louis’ novelle fra 1886 om Dr. Jekyll og mr. Hyde?”

Det blev sagt som et spørgsmål, og som i en børneudsendelse i tv lød der spredte bekræftende svar fra publikum.

”Også Gollum i Ringenes Herre har udpræget personlighedsforstyrrelse.” Her smilede Lærke, og det klædte hende.

”Vi tænker i dagligdagen ikke over, at de fleste af os rent faktisk skifter identitet, og at vi udviser forskellige personligheder i forskellige sammenhænge og alt efter, hvem vi er sammen med. Det er nødvendigt i et moderne liv i dag. Det vil give os problemer, hvis vi ikke lægger forælderrollen fra os, når vi er sammen med kolleger og venner, og den forretningsmæssige rolle når vi leger med vores børn.”

Hun drak af et glas vand, og Roland undrede sig over, så stille der var i lokalet. Ingen hostede, ingen nyste, ingen småsludrede i krogene - det var næsten som om, de ikke engang trak vejret. Andre end ham selv sad sikkert nu og tænkte på deres forskellige personligheder. Men så sluttede Lærke Bendixen af med de forløsende ord: ”Så brug bare løs af jeres forskellige personligheder. I er ikke skizofrene af den grund. Alt for mange

søger efter deres *sande jeg*, men vi skal være glade for alle vores personligheder og bare huske at bruge dem konstruktivt til at få det bedste ud af dem.”

Ingen var i tvivl om, at disse var de afsluttende ord. Flere rejste sig, og Roland ærgrede sig over, at de ikke var kommet noget før. Foredraget virkede til at have været interessant. Lærke Bendixen forstod at holde sit publikum fanget med sin psykologiske viden; men kunne hun med den baggrund netop være den, der holdt sin veninde skjult?

Han og Isabella blev siddende, mens de andre småsnakkende forlod lokalet. Først da de rejste sig og gik hen imod hende, fik Lærke Bendixen øje på dem. Roland viste sit ID frem.

”Kan vi tale med dig et øjeblik.”

Lærke lagde papirerne i sin taske og lukkede den. Så slukkede hun for strømmen til projektoren og begyndte uden hast at rulle ledningen sammen.

”Selvfølgelig, hvad kan jeg hjælpe jer med?”

Stemmen var saglig, hun regnede sikkert med, det var angående foredraget, der også kunne være brugbart for politiet. Politigården kunne have fået en invitation, der var blevet arkiveret under: *ingen interesse* i spanden under skrivebordet som så meget andet.

”Det var et godt foredrag. Hvad betyder DID i grunden?” spurgte Isabella.

Lærke så smilende på hende, mens hun fortsatte med at rulle ledning sammen.

”I var vist ikke med fra begyndelsen. Det var jer, der kom til sidst i foredraget, ikke?”

Isabella nikkede.

”DID er en forkortelse af *Dissociativ personlighedsforstyrrelse* eller helt præcist *Dissociative Identity Disorder*.”

Hun lagde ledningen oven på projektoren på et rullebord. Ikke udstyr af den moderne trådløse slags.

"Jeg håber, I fik noget ud af det, I nåede at høre. Det ville gavne meget, hvis politiet kendte mere til denne lidelse."

"Og din veninde, Sara Dupont, er hendes diagnose også DID?" spurgte Roland lige ud af posen.

Lærke Bendixen stivnede næsten umærkeligt.

"Nej, Sara lider ikke af DID. Er det angående hende? Der er vel ikke sket noget?"

"Sara er flygtet fra Retspsykiatrisk Afdeling i aftes. Inden hun forsvandt, smadrede hun hovedet på en sygeplejerske." Isabella kunne også være kort og kontant.

Lærke stivnede synligt denne gang, mens hun rystede flere gange på hovedet. "Nej, det kan ikke passe. Sara er ikke morder!"

"Du mener måske heller ikke, hun er skyldig i drabet på sin søn?"

"Jo, men ... nej, ikke i begyndelsen. Det kunne simpelthen ikke passe, men så kom beviserne jo frem, så vi måtte ..." Hun gik i stå og stirrede op på det tomme hvide projektorlærred.

"Har du ikke prøvet at hjælpe Sara? Som psykoterapeut, mener jeg," spurgte Isabella.

"Jo, jo. Selvfølgelig har jeg det, men jeg kan ikke tale med hende om det, der skete. Jeg er sikkert også alt for tæt på, vi har kendt hinanden siden gymnasiet. Men hun bliver ved med at skyde skylden på alle andre og vil ikke tage ansvar for sine handlinger. Det er en svær situation, der kræver bedre professionel behandling, end jeg kan give som terapeut. Den hun fik på Retspsykiatrisk. Er hun virkelig flygtet ...?"

"Hvornår så du hende sidst?"

"Æhm, det er meget længe siden, sikkert en måned, jeg har haft så travlt med foredrag på det sidste, så ..."

"Hvordan er så din vurdering af hendes tilstand? Hvordan var hun, da du så hende for en måned siden?"

"Det er svært at sige ... på grund af medicinen, hun var meget omtåget og meget svær at føre en samtale med. De må jo have

trappet ned på den, siden hun kunne flygte, og ..." Hun gik tankefuld i stå igen. Pludselig virkede hun usikker og var ikke længere den veltalende foredragsholder, de lige havde lyttet til. Også hun jonglerede åbenbart med flere identiteter.

"Din vurdering er altså, at hun ville være ude af stand til at flygte ellers?"

"Ja, det mener jeg - helt bestemt. Med mindre hun fik hjælp til det ..."

"Og hvem skulle hun få hjælp af, tror du?" Isabella stak hænderne i jakkelommen. "Dig, måske?"

Lærke så hurtigt på hende. "Mig! Hvorfor i alverden skulle jeg hjælpe hende ud, når jeg synes, hun får den helt rigtige hjælp der, hvor hun er ... var. Jeg synes, det er skrækkeligt, at hun nu er uden behandling."

Roland troede hende; det overrumplede udtryk var ægte nok. De vendte alle tre opmærksomheden mod døren, da den lydløst blev lukket, men ikke lydløst nok. Nogen havde netop forladt lokalet.